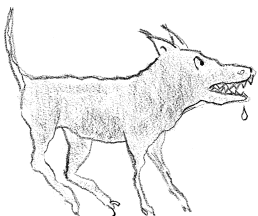

U d k a n t

L i t t e r a t u r t i d s s k r i f t
4 # 2 0 1 8

Udkant #4

Redaktion: Mikael Josephsen, Jørgen Dissing Nørgaard, Vagn Remme.

Redaktionen modtager gerne bidrag til tidsskriftet. Send til:

udkant@youmail.dk

Omslagsmaleri: Dorte Have

Tilrettelæggelse: Kulturfabrikken

Trykt hos Toptryk Grafisk, 2018

ISBN 978-87-998688-0-3

1. udgave, 1. oplag

Oplag: 200

Kære læser. uDkAnt 4 er på gaden. Vi er ikke en døgnflue, men bliver ved at insistere på, at den gode kunst også findes udenfor hovedstadsområdet. Og vi støttes da også af Statens kunsthøjester, så et eller andet gør vi rigtigt. Udover at vi trykker i god kvalitet, trykker vi også god kvalitet. Dette nummer er uden tema, men Dorte Haves fine forside og tegninger illustrerer alligevel en farlighed. Vi bider fra os. Vi vil høres, vi vil være med. Tak til bidragsyderene, det er selvfølgelig jer der laver bladet. Vi vælger bare ud og sætter op. Det gør vi efter vores bedste overbevisning. God læselyst.

Anna Pia Holmgaard

Maling

Hun havde næsten glemt, hvorfor hun var begyndt på projektet. Altså næsten. Jo flere spande, der blev tømt, jo længere væk forsvandt idéen bag det hele. Hun var også holdt op med at tænke over det. I begyndelsen havde det været en ren fornøjelse. Friske, blanke plasticspande, der blev købt og stillet i stabler inde i bryggerset. Helt klar. Pensler eller malerkoste, som ham i Silvan havde rettet hende. Hun gentog ordet, malerkoste. På vej hjem i bilen med første ladning.

Da hun løftede spandene ud af Berlingoens bagagerum og bar dem ind i de smalle stålhåndtag kunne hun godt mærke, at det var en stor opgave. Hun var jo ligesom ikke maler eller noget. Hun var arbejdsløs, som Anders sagde. Stemmen varierede fra tonløs over irriteret til en lille smule hånlig.

- Overhovedet ikke, protesterede han, da hun en enkelt dag fik lige

nok. Hvorfor han skulle være sådan.

- Jeg siger det sgu da bare som det er. Han så på hende med et forrettet blik og det virkede helt omvendt.

Det var jo grundlæggende hende, der havde problemet. Eller problemerne, rettede hun sig selv.

Hun kiggede ned i spanden. Den var knap en tredjedel fuld, nu, hun havde reduceret mængden fra lidt over halv fuld til en tredjedel fuld. Halvanden time.

- Det er faktisk godt nok, sagde hun og sank, man kunne helt glemme at holde styr på spyt og vejrtrækning med al den maling i spil.

Det krævede koncentration, dem, der sagde at 'male, det kan enhver', de skulle bare vide.

Opgaven blev ikke mindre frygtindgydende, når det gjaldt et helt hus. I begyndelsen havde hun nynet. Hun havde set for sig, hvordan hun med klædelige malerpletter på kinderne skulle fløjte sig igennem opgaven. Når venneparrene kom på besøg skulle de bemærke de mange tomme malerspande og spørge, hvem der dog havde været i gang.

- Det har jeg, skulle hun sige. En stor opgave, men man må starte et sted, ville hun sige. Med sådan et hus.

De ville rose hende og tænke at det var godt, hun fik noget fra hånden, når hun alligevel gik hjemme.

Malingen på hænderne ville være væk til den tid. Ikke som nu, hvor hun ikke orkede at fjerne den efter hver maletur. Den sad fast i revner og neglebånd, den ligesom gled ind under huden og gav den et

kalkagtigt skær. Hun skrubbete og skrubbete og skrubbete.

En eftermiddag, hvor det var særlig slemt, tænkte hun på, at Anders havde måske haft ret. Han havde en aften bemærket, at det nok kunne være en god idé at tage lidt længere stræk. Altså stå derude mere end havanden time ad gangen.

Hun skulle ikke noget andet, det havde han også ret i.

Men det gik langsomt. I dag var hun kun nået forbi nr. 2 køkkenvindue. Op og ned af stigen. Hun pustede. Passe på ikke at dryppe på ruderne og male helt jævnt og tæt, så den hvide farve blev lysende. Som flydende marshmallows. Klæbrigt, hvidt. Sødtagtigt.

Hun havde tænkt meget på hvid. Knæk, chalk, heaven, cream, dream, sky, soft, cotton. Broken, cut, gaze. Som æggene derhjemme, ude hos hønsene. Eller toilettet, når hun kastede op. Køleskabets grå hvide. Hun valgte hvid, da stod sammen med ham i Silvan, men tænkte at det var et godt tegn, at de også talte om blå som en mulighed. Der er virkelig mange at vælge imellem, helt uoverskueligt mange, tager man fat på de her nuancer er der rigtig meget at tænke på, som han konkluderede, han stod med en vifte af blå i hænderne. De nåede også omkring rødt, som i Sverige. Og Skagengult.

- Nu ligger huset selvfølgelig ikke i Skagen, så... han tøvede. Hun gav ham ret. Hvid, det går vi ikke fejl af. Den vil alle kunne lide, også hvis vi en dag skal sælge igen, men nu er vi jo lige flyttet ind, så...

Spand nr. fire var tømt, sirligt, på den måned, der var gået, dag for dag for dag for dag. Hun malede hver dag. Solen varmede skuldre-

ne, når hun gik derud om formiddagen. Hvis det var om eftermiddagen, var luften tungere. Enten af regn eller varme eller måske urolig, fordi det blæste. Så huskede hun nemmere, hvorfor hun var gået i gang. Billeder dukkede op af den stærke kvinde, der sørger for ting og har styr på Silvan-ting og mad og banken, tanken var dejlig, indeni.

Hun sukker. Hænger malerkosten på kanten og træder de to trin ned da hun er hele vejen rundt om køkkenvindue nr. 2. Hun prøver ofte at udregne, hvor lang tid, der mon vil gå, før hun er færdig. Tre dage? En uge? To uger?

- Hæng i, min pige, så skal du se, siger hun og laver sin stemme lidt om, så den minder om hendes fars, bare mere dæmpet. Han ville have sat pris på projektet.

Så sætter hun sig på trappestenen. Puster på den halvvåde maling på fingrene. Kigger ud, rækker ned i lommen, møder lighteren og cigaretterne. De er et godt par, hende og smøgerne. De passer godt til de malerplettede hænder og de korte støvler. Hun mangler egentlig kun kage, men det er først i eftermiddag, hun må. Ved et-tiden, deromkring.

Røgen glider endelig ind over læberne, over spidsen af tungen, suges i stive stråler ned i halsen, ned i lungerne. Tørrer ud. En gang til. Spredt den grå smag over slimhinderne, dulmer. Hun puster ud. Inhalerer, puster, piller ved sten, tænker, nyder.

Rytme, rytme, rytme. Hun følger røgen med øjnene og får lyst til

at fange den og putte den i lommen, bare fordi den er så umulig og hun kniber øjnene sammen, så den ikke forstyrrer eller kommer til at svie. Solen skærer gennem træstammerne på den anden side af vejen. Som sværd gennem mug, tænker hun. Hun får lyst til at græde.

Foråret var forsinket, i år. De havde glædet sig rigtig meget til at bo lige midt i skoven, når det sprang ud. Det skulle være berusende. Sandt og frit, med høns skulle det være. De manglede børnene, talte de om, når endnu en omgang sprøjter, piller, hormoner blev lagt i toiletet. De manglede et formål. Eller også havde de det lige præcis, tænkte hun. Og hvad så bagefter? Anders var ikke som dengang. Hun var også selv blevet tykkere, mere træt. Det var kagen. Cigaretterne. Dunken med vin, der gled tom, rød modgift. Hun lukkede øjnene igen. Solen brændte næsten, her på granitten. Måske var det alligevel foråret, nu.

Hun slukkede cigaretten og overvejede et sekund, om hun skulle kyle skoddet ind i skoven eller lægge det i den lille metalspand, hvor de andre lå som larver i trængsel, som små, syge maddiker og hun kunne mærke hårene rejse sig i nakken. Hun hadede ulækre ting, slanger, larver, snegle, hun kunne kaste op. Hun kylede skoddet.

Gråden fra før boblede i næsen, og hun støttede panden mod murværket. Smagen af røg, de kolde sten. Sulten efter sukker. Den syrlige lugt af maling.

Der lød hvinende bremses, et bump fra vejen og det gav et ryk i hele hendes krop så spanden med maling gled ud af hænderne og landede med et hult bump i stenene og hun var lige ved at falde, hvad fanden sker der og hun så katten i et hvidt, skærende lys, i slow motion. Blodet dryppede fra hænderne, kjolen slæbte efter hende, hun var ganske slank, håret var langt, som en engel og hun så med klare øjne så på katten, der løb videre, men nu blot med forpoterne, bagkroppen var mast flad, den forsvandt ind i skoven på den anden side. Så skreg hun. Tårerne løb, hendes vinger blafrede i afmagt, i vinden. Solen eksploderede, skyerne kom rasende ned mod hende, gennem himlen, som en film, der spilles i tidobbelt hastighed og i horisonten tegnede paddehatteskyen sig, og hun tumlede videre ud over vejen, efter katten.

I skoven var der stille. Stammerne stod der bare.

- Mor, hvor er Grå? Hendes stemme løb gennem stuen og ud i køkkenet og rejste et spørgsmålstegn på linoleummet. Mor svarede ikke. Hun stod ved vasken og så spurgte barnet igen, hvor Grå er henne og ude på gårdspladsen er lyden forsvundet, den er drevet væk og der står kun to voksne tilbage, tre børn og de kigger alle sammen på perlestenene, der farves i klar, fin rød fra de mikroskopiske næsebor og det var ikke nogens skyld.

- Det var en syg kat, ellers ville den være løbet væk, det kender vi jo, syge dyr.

Hun kan sagtens forstå det, for syge dyr skal ikke leve og det var ikke nogens skyld. Mor bad hende dække bord, når der var kommet

gæster. Syge dyr.

Det var ærgerligt. Stammerne rungede omkring hende og hun løb langsommere. Vingerne slaskede mod ryggen, nu - kjolen var heller ikke hel længere og sveden løb ned af nakken.

Der var ingen kat. Katte dør i skjul. De lider uden at sige noget. De skrider kun, når de er i brunst eller i angreb.

Vingerne visnede. Kjolen forsvandt. Hårets krympede. Sveden tørrede ind i skjolder. Solen falmede. Hun nåede tilbage til indkørslen da den sene tv-avis skulle til at begynde.

Anders var hjemme og hun smed støvlerne i entreen. Maling over alt. Han kaldte på hende.

- Hvor har du været?

- Det ved jeg ikke.

- Hvad? Han løftede hovedet. Ved du det ikke?

Hun gik forbi ham og ud i køkkenet, hen til køkkenvasken og begyndte med sæben.

Nogle år senere kørte hun forbi, tilfældigt var det nok. Indkørslen var tom. Der stod 'til salg' på et skilt og der var stadig rester af den hvide maling i stenene. Som om den engel var død og smeltet ned i granitten. Muren stod som dengang. Næsten færdig.